

TORONYIRÁNY

XIX. 12.

2025. március 23.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Nagyböjt 3. vasárnapja

Március 25. Urunk születésének hírüladása
(Gyümölcsoltó Boldogasszony)

Istenem! Én hiszem, hogy kegyelmed elég arra bennem, hogy elérjem a lényegest. Azt, hogy az ember nyugodtan ráhagyatkozhat az élete fölfoghatatlan folyamatára, mert Te – a nagy és örök Fölfoghatatlan – vagy annak intézője.

Tudom, tőled tudom, hogy az ember szíve az az ismeretlen vidék, amely fölfedezhetetlen és mégis fölfedezhető benne a jövő. Ezért szívednek megértése a hitben, a bizalomban és a hűséges szeretetben: hosszú, de mindig új kaland. Véget csak akkor ér, ha megérkezünk saját szívünkhöz és fölfedezzük, hogy végül mégis betöltődött ez a félelmetes gödröt.

Karl Rahner

A szentmise olvasmányai

- Kiv 3,1-8a.13-15** Mózes az égő csipkebokornál küldetést kap Istentől, hogy sanyargatott, sokat szenvedő népét vezesse ki Egyiptomból abba az új hazába, melyet Isten még az ősatyáknak ígért.
- 1Kor 10,1-6.10-12** Az apostol emlékezteti a korintusi keresztényeket, hogy bár Isten irgalommal vezette Mózes által a választott népet az ígért földje felé, nem mindenki vált méltóvá arra, hogy oda eljusson.
- Lk 13,1-9** Jézus egy véres mészárlás hírére, és egy tragikus balesetre reagálva rövid példabeszédben utal Isten végtelen irgalmára és türelmére a bűnös ember iránt.

Felhívás a megtérésre

Miközben Jézus a néphez beszél, néhányan egy tragikus eseményről hoznak hírt: Pilátus galileai zarándokokat mészároltatott le. A körülményes megfogalmazás, mely szerint a helytartó a galileaiak vérével vegyítette, arra utal, hogy az esemény Jeruzsálemben, áldozatbemutatás közben történt. Időpontként hűsvét jöhet számításba, mert laikusok csak akkor kapcsolódhattak be az áldozatbemutatás cselekményébe: az áldozatok nagy száma miatt a férfiak maguk vágták le az áldozati bárányokat, s csak azután adták azokat a papoknak. A zsidók megítélése szerint Pilátus tette többszörösen felháborító, hiszen a rómaiak nemcsak gyilkosságot követtek el, hanem a templomot és az Istennek szentelt adományt is megszenteltetlennítették. A kegyetlen tett jól beleillik abba a képbe, amelyet Pilátusról más forrásokból is kapunk. Josephus Flavius több olyan tömegmészárlásról is beszámol, amely Pilátus nevéhez fűződik. Körülbelül Jézus működésének idején történt a templompénztár kifosztása. A helytartó a templom pénzét akarta felhasználni arra, hogy vízvezeték építsen Jeruzsálem vízellátása céljából. A jeruzsálemiek tömegestül tiltakoztak a terv ellen. Pilátus erőszakkal távolította el a népet, s a katonák kegyetlenkedései következtében többen életüket veszítették (vö. A zsidók története, XVIII. 3). Kr. u. 35-ben pedig a helytartó szamaritanusokat mészároltatott le, miközben azok a szent hegyükre, a Garizim-hegyre tartottak (vö. A zsidók története, XVIII. 4). A Lukács által említett gyilkosságról sem J. Flavius, sem más korabeli író nem számol be. Ennek következtében az esemény hátterét részleteiben nem tudjuk megállapítani. Jézus a kapott híre egy kérdéssel válaszol, amelyben arra a felfogásra utal, melyet elsősorban a farizeusok képviseltek: az embert érő szenvedés és a különféle tragédiák oka minden esetben a személyes bűn. A kettő között arányos a kapcsolat, vagyis a büntetés mértéke a bűn nagyságától függ. Ezen farizeusi szisztéma alapján a galileaiak tragikus sorsát valami nagyon súlyos bűn következményének kell tartani.

Jézus viszont tagadja az említett felfogás helyességét. Szavai nem zárják ki, hogy a bűn és a szenvedés között fennállhat valamiféle kapcsolat (vö. Lk 5,20; Jn 5,14), de a farizeusok „szigorú” értelmezését elutasítja. A kegyetlen halál ellenére sem mondható, hogy a lemészárolt galileaiak bűnösek lettek volna, mint a többiek. Tragikus sorsukban nem valamiféle különleges bűncselekmény következményét, hanem Istennek a megtérésre való felszólítását kell meglátni. Mindenki bűnös, s ezért mindenkinek szüksége van a megtérésre. A súlyos katasztrófák erre kell, hogy ráébresszék a kortársakat. A farizeusi felfogás a bűn és a büntetés arányos viszonyáról éppen ezt a felzáró és megtérésre felszólító hatást tette lehetetlenné, hiszen az ember a tragikus események kapcsán az áldozatok vétkére és nem a saját maga bűnösségére gondolt. Egyes magyarázók az „éppúgy elvesztek ti is” kifejezést Jeruzsálem pusztulására (Kr. u. 70) vonatkoztatják. Nem valószínű azonban, hogy a mondással Jézus a Jeruzsálemre váró katasztrófát kívánta volna direkt módon előre jelezni. Sokkal inkább a közelgő ítéletre akarta felhívni hallgatói figyelmét, s az egyetlen ésszerű magatartásra, a megtérésre kívánta őket ösztönözni. Lukács evangélista természetesen már a tragikus jeruzsálemi események fényében írhatta le a jézusi mondást. A galileaiak lemészárlásának a ténye, amelyről a szakasz bevezető mondata szerint Jézus éppen most szerzett tudomást, alkalmat ad neki, hogy egy másik tragikus és elgondolkodtató eseményt is megemlítsen. Tizenhét személy vesztette életét, amikor Siloámban rájuk dőlt egy torony. Ezt az esetet sem említi más korabeli írás. Siloám igazában egy tónak a neve, amely Jeruzsálem délkeleti részén feküdt. A szóban forgó torony a tó közelében állhatott, mint a városfal egyik erődítménye. Jézus ezzel az eseménnyel kapcsolatban is hasonló kérdést tesz fel, mint az előzővel. A válasza is ugyanaz. A tragikus eset ne mások bűnösségének mérlegelésére indítson, hanem önvizsgálatra és megtérésre, hiszen csak ez menthet meg a közeledő ítélettől. A 6-9. versekben található példabeszéd is a megtérés sürgősségére hívja fel a figyelmet. Egy fügefáról van benne szó, amely szőlőskertben található. Palesztinában a szőlőskertbe gyümölcsfákat is ültettek, melyekre felfuttatták a szőlőt (vö. Mik 4,4). Ezek gondozása is a vincellér feladata volt. A példabeszéd szerint a szőlősgazda termést keres a fügefán, de nem talál. A vincelléréhez fordulva először arra utal, hogy a gyümölcs hiánya nem egyszeri eset: a fügefa már három éve terméketlen. Majd utasítást ad a fügefa kivágására és eltávolítására, hiszen az fölöslegesen foglalja a helyet. A vincellér azonban egy év haladékot kér a fa számára. Különleges ellátásban fogja részesíteni – körülássza és megtrágyázza -, s ha ezek után sem hoz termést, sor kerülhet a kivágásra. Voltak szentírásmagyarázók, akik a rövid történetet allegóriának tartották, amelyben minden egyes részletnek szimbolikus értelme lenne: a szőlőskert Izrael, a fügefa Jeruzsálem (vagy az egyes izraeliták), a vincellér Jézus, a három év pedig Jézus három évi tevékenysége. Az ilyen jellegű értelmezés erőltetettnek tűnik, hiszen a példabeszédben nem a részleteken van a hangsúly, hanem az összértelmen, amelynek lényege a következő: Jézus a hallgatók tudtára adja, hogy Isten kegyelméből egy utolsó lehetőséget kaptak az ítélet előtt. Bár az allegorikus magyarázatot a fentebb említett formában nem tartjuk elfogadhatónak, néhány mozzanat szimbolikus értelmezését nem zárjuk ki. Az Ószövetség gyakran hasonlítja Izraelt fügefához (vö. Óz 9,10; Mik 7,1; Jer 8,13). A példabeszédben szereplő terméketlen fügefa is utalás Izrael „terméketlenségére”. Az sem lehet kétséges, hogy Jézus a kegyelem ideje alatt önmaga működését, megtérésre felszólító ígehirdetését értette. A hallgatóknak ezt az időt kell kihasználniuk, mert ha ez sem eredményez döntő változást, nincs többé menekvés a büntetés elől.

Kocsis Imre

Nem leszek ideges! (44.)

Második rész

Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradotok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

Menj be a béke birodalmába!

3. Kapcsold be lelkedet Isten akaratába

A félelem, a kishitűség, rossz tanácsadók, és gátolják az akaratot. Az élet minden területén rabláncot kovácsolnak nekünk, ferdeségre, meggondolatlanságra vezetnek, szétrombolnak sok boldogságot, s haszontalanul felemészítik a legjobb erőket. A meggyötört ember ezt az öntudatalatti énünkbe magát beleágyazó túl ingerelt félelmet csak ritkán látja betegesnek, mert hiszen a jogosultság, sőt a szükségesség látszatát kelti pedig mindenképpen eltűzött dolog. Az ideges ember mindig ott keresi a nyugalmat, ahol nem találhatja meg. A szangvinikus és kolerikus ember örökös elégedetlenségében külső javakra veti magát, amelyek soha ki nem elégítik. A melankolikus pedig a belső javakat áhítja, amelyek épp oly kevésbé használnak. Az igazi béke csak Istenben, csak az ő szent akaratában lelhető.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradotok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítek titeket...”, s megtaláljátok lelketek nyugalma” (Máté 11, 28-29). A Megváltónak ez a hívása szól minden idők minden emberéhez, elsősorban azonban az ideges embereknek. Az elgyötört lélek a Megváltó közelségében, meghitt csendjében megtalálja a maga isteni nyugalomélményét. Krisztus az ő békéjéről beszélt, arról amelyet ő hozott nekünk, amelyet nem adhat a világ. Ezt nem a földi kívánságok teljesülésében találjuk, hanem csak az Isten szent akaratába való bekapcsolódásban, s a minden egyébtől való elszakadásban. „Aki Isten akaratát megteszi, az megtudja majd, hogy az én tanításom Istentől való.” Az tapasztalni fogja az igazi békét, megéli az igazi nyugalmat. „Jöjjetek, ízelejtétek, milyen édes az Úr” – mondja a zoltáros, aki arra is felbízta, hogy szüntelenül Isten békéjét vadásszuk.

„Béke veletek!” Ki vágyakoznék jobban Krisztus békéje után, mint éppen az ideges hajszoltságban gyötördő ember? Minden kívánság, minden öröm, minden gond, minden fájdalom megremegetti a lelkét. Jézus magához hívja: „Aki szomjas, jöjjön hozzám és igyék!” A Vele való meghitt kedves érintkezés, a Benne való elpihenés az Ő békéjét adja meg nekünk, s ez a béke nem más, mint a Szentléleknek, a szeretetnek kiáramlása. „A szeretet elűz minden félelmet” – mondja Jézus kedves tanítványa, aki keblén pihent. Így ittak tanítványai, szentjei az Ő szelleméből, az Ő békéjéből, az Ő szeretetéből, így találták meg Istenben nyugalmaikat. Jézus ezt a legnagyobb, legfontosabb tanítását hozta nekünk a mennyből; hogy hozzá kell mennünk, az Ő jelenlétében kell élnünk, az Ő közelségében kell járnunk, ha az Ő békéjét, s az Isten nyugalma akarjuk megtalálni, Belőle árad az erő, mely mindenkit megbékít, aki az ő akaratát kívánja cselekedni.

Milyen kevesen keresik ezt a békét, ezt a nyugalma! Milyen kevesen élnek Isten jelenlétében, milyen kevesen hajlandók az Ő akaratát értelmében járni! Nem, az ember a teremtményekben, önmagában akar elnyugodni, s a békét saját kívánságainak teljesülésében keresi.

Saját szellemének fényében, nem a Szentlélekben akar járni. Az igazi vallásosság legmélyebb titka ez: mindent fel kell áldozni Isten akaratának. Aki csak részben adja át magát, aki egyet-mást fenntart magának, aki Istenei kívül még máshoz is tapad, nem ízelheti, nem élheti meg a tökéletes nyugalmat Őbenne. Azon a ponton, ahol egy teremtménynek adja át magát, a nyugtalanság visszatartja Istentől a lelket. Ezért van az, hogy olyan kevés keresztény keresi és ismeri Krisztus békéjét – nagyon kevesen támaszkodnak egészen Istenre. Legtöbben teremtményekre, emberekre, teremtett dolgokra támaszkodnak; saját tehetségeikben bíznak.

Szeretni kell Isten akaratát. „Dús béke vár azokra, akik szeretik törvényedet” – éneklí a zsoltáros (118). A szeretetet azonban csak Isten jelenlétéből meríthetjük. Ezért, ha örülünk Isten akaratának, akkor gondolunk is jelenlétére, az Üdvözítő közelségére. Egy távoli, egy olyan Isten akaratát, akihez nincs sok közöm, nem tudom megszeretni. De az olyan Isten akaratában, aki szeretettel áll mellettem és életét adja értem, aki mennyországát szívemben akarja felépíteni, igenis bízni fogok. Aki Isten parancsait csak félelemből teljesíti, törvényét csak a pokol miatt tartja meg, bérenc és rabszolga. Az ilyen lelkiület mellett nem lehet Krisztus békéjét megélni. A szeretet nem zárja ki a pokoltól, s a mennyország elvesztésétől való félelmet, de föléje emelkedik, s Istennek jóságos, leereszkedő irgalmas lényét látja benne. Isten szeret, mert bűnös voltom ellenére is velem van, bűnös voltom ellenére is elhalmoz adományával. Ez az Isten megérdemli, hogy mindent Neki adjak, egészen Neki éljek. Ha a lélek követi a kegyelem első megmozdulását, s Isten akaratának adja át magát, hogy időben és örökkévalóságában az legyen, aminek Isten akarja őt, lelkébe áramlik Isten Lelke, Isten szeretete, Isten békéje. A lélek a készség aktusával minden nyugtalanságot levett magáról, és kapcsolatba lép Istennel, aki maga az örök nyugalom és aki csak nyugodt lelkekbe tér be.

Valami egészen csodálatos dolog ez az Istennel való érintkezés, a lélek krisztusi békéje. Ez az Isten leheletéről fakadó nyugalom felette áll minden teremtett dolognak. Ha a mély lélek magába fogadta, az érzékeket is elborítja, befelé gyűjti; jóllakítja, megerősíti az egész embert, a szív minden vágyát, minden kívánságát betölti, úgy, hogy a világ meghátrál előtte és feledésbe merül. Szent Terézia így írta le a békének ezt a hatását, amikor egy könyv útmutatása szerint először imádkozott úgy, hogy lelkét Isten jelenlétébe helyezte: „Úgy éreztem, hogy az egész világ lábam alatt fekszik, jóllehet 21 éves voltam csupán.” Krisztus békéjében minden földi örömről lemondunk, minden földi örömet megvetünk.

Ez a béke Isten jelenlétének hatása a lélekre, a Szentlélek vétele, szeretetének beáramlása. Ezt az adományt hozta Jézus a mennyből a Hozzá menekvő bűnösöknek. Amíg az Isten békéjét bírjuk, biztosak lehetünk afelől, hogy Isten jelenlétében vagyunk. Ez belső haladásunk alapja; ez az a fáklya, mely életünknek Istennel és Istenben való útjára rávilágít. Jóllakítja a lelket, teljesen betölti ürességét és nem hagy helyet más kívánságnak, mint annak az egynek, hogy egészen a magasságos Istenéi legyünk, mindenben az Ő szent akaratát keressük. Mert annak, aki Istent bírja, semmi egyébre nincsen szüksége, az semminek sem érzi hiányát. Isten nyugalma megnyugtató minden szenvedést, megnyugtató a képzeletet és megváltja a lelket állhatatlanságától.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Bűn és imádság

Hallgatóim mindig szívesen fogadják, ha talányos irodalmi példakkal élek. Várják a magyarázatot vagy legalább a megközelítést. Bevallom, jól jönnek ezek a percek (a kevés időn belül is, hiszen mi az a negyvenöt perc), s bizonyára megéri a „privát meditáció”. Legutóbb így jött elő Pilinszky ürügyén az ő egyik nyolcsorosa:

*Az ember itt kevés a szeretetre.
Elég, ha hálás legbelül
ezért-azért; egyszóval mindenért.
Valójában két szó, mit ismerek,
bűn és imádság két szavát.
Az egyik hozzám tartozik.
A másik elhelyezhetetlen.*

A versbéli két szó: *bűn* és *imádság* vált igazán talányossá. Párhuzamokat lehet hozni a költői életműből, azonban egyszerűbb a spontán megnyilatkozás: Nos, mit gondolnak? Kiderült: ki tanult hittant vagy valamiféle, a kereszténységhez kötődő etikát. A bűnnel nem volt probléma, hiszen ki mentheti fel magát alóla? Legfeljebb a konzervatív mérlegelés miatt kellett elmondani, hogy súlyosságát a szeretethiány jelenti, ahogyan Szent Ágoston írta, s nem a megmerevedett „polgári” szempont, amely a törvényekre, szabályokra hivatkozva elég könnyen eltusolja a lényegét, s törvényekre hivatkozva tér ki a Törvény elől. Az őszinte szembesülés a mérték: szeretem-e Istent, s akkor törvények ide vagy oda, a legfőbb törvény szabadságát fogadom el: a Teremtő, az Atya szeretetét, amit viszonzni akarok. Csetlő-botló életünk persze ezúttal sincs fölmentve a bűntől, vétektől, de azonnal kontrolálhatom, miként a gyermek, aki bűnbánóan bevallja hibáját, rosszasságát. Lehetünk különbek a gyermeknél?

Az *imádság* okozott gondot, amely tényleg elhelyezhetetlen, ahogyan a költő minősíti. Mi az elhelyezhető? Amelynek tömege van, kiterjedése, vagyis anyagi természetű. Az *imádság*? Elvont fogalom, a vallástudományban a vallásosság eszmei „tárgya”, mégis abszolút valóság. Ilyenkor jön az újabb kérdés: Mi az *imádság*? Legtöbben szavakra, mondatokra utalunk, megtanult *imádságokra*. Helyes. Azonban a szívbeli *imádság* valójában valamennyi nemes cselekedetünkre is vonatkozik, melyeket szeretetből teszünk. Az *imádságban* tehát a szeretet az, ami elhelyezhetetlen, hiszen mindenben jelentkezhethet. Elég a napot ezzel indítani: Mindent Isten dicsőségére, választásomban, tetteimben ez a Cél vezessen. Könnyű? Nem. Ha mégis követhető, nem követünk el bűnt? Elkövetünk. A lényeg: igyekezni a főútvonalon megtartani a lépést. A fölépést. Babits felejthetetlen verse Ádáz kutyájáról jó analógia életünkre: mindenféle szimat elterelhet, mellékösvény, s minden más, de estére megtérünk a Gazdához, mert hová is mehetnénk? Életünkben az a fontos, hogy több legyen a főútvonalon megtett út: az *imádság*, mint az elkóborlás. Akkor szép lassan kialakul az igény: letérni, elkóborolni – nem éri meg. A közérzetem is jobb lesz. Keressem tehát mindenben az *imádságot*, amely elhelyezhetetlen, vagyis bárhol jelen van, ha keresem...

† Tóth Sándor

hírek információk

A mai nappal kezdődően, március 23-tól 30-ig nagybőjti tartós élelmiszergyűjtést szerveznek a plébániák, melynek adományait nehéz helyzetben lévő családoknak, személyeknek juttatják el.

A CsaládKözPont szervezésében Gyümölcsozott Boldogasszony ünnepén, március 25-én, kedden 18 órakor a Dómban szentmise lesz a megfogant életékért. Utána 18.45-től egy rövid szertartás keretében ígéretet tehetnek mindazok, akik vállalják, hogy részt vesznek a lelki adoptálásban, azaz kilenc hónapon keresztül imádkoznak egy veszélyben lévő magzatért. Regisztráció a fogadalomtételre: pasztoralis.hu weboldalon vagy a kihelyezett plakátokon lévő elérhetőségeken.

Nagybőjt péntekjein 17.30-tól keresztúti ájtatosság kezdődik a Székesegyházban. A jövő heti, március 28-i alkalommal a nők keresztútját fogják végezni.

A „Jöjj Hozzá” imaest következő alkalma március 28-án, pénteken este fél 8-tól lesz a szeged-alsóvárosi ferences templomban az Eleven Tűz zenekar szolgálatával. A dicsőítő szentségimádás keretében Szakál Zsolt és Adél tartanak előadást.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége március 29-én, szombaton a szentév alkalmából regionális záróoklatra hívja a Székesegyházba mindazokat, akik imádkozzák a rózsafüzért. A program: 10.00 órakor köszöntő, 10.05-kor ismertető a Szentévről, 10.25-től elmélkedés, 11.00 órakor tanúságtétel, 11.10-től szentségimádás. 12.00-tól ebédszünet - szerény ebédre a szervezők gondoskodnak, - 12.30-tól rózsafüzér, 13.30-tól szentmise.

Nagybőjt vasárnapjain vendég lelkipásztorok beszédei, tanításai hangzanak el a 18 órai szentmise keretében a Dómban. A következő héten, március 30-án Liszcai Tamás szarvasi plébános lesz a vendég. Tanításának témája: „Lehajol hozzánk”.

A „Szent pillantással: Fotókon a Magyar Katolikus Egyház tíz éve” című sajtófotó-kiállítás a Szegedi Dóm Látogatóközpontban, annak nyitvatartási idejében május 3-ig tekinthető meg. A kiállításon Merényi Zita és Lambert Attila, a Magyar Kurír munkatársainak alkotásait lehet megtekinteni. A tárlat a Magyar Kurír kezdeményezésére jött létre, és célja, hogy a fotóművészet eszközeivel bemutassa az egyházi élet örömteli, felemelő vagy éppen megható pillanatait.

Március 14-15-én különleges szimbolikus lelkigyakorlatnak adott otthont a Zöldfás Lelkigyakorlatos Ház. Serfőző Levente szeged-felsővárosi plébános, oktatási helynök több kilogramm kovással készült a kenyérsütéshez. Miután a résztvevők összegyűrték saját kenyérüket, a tészta pihent, hogy a kovász elvégezhesse a feladatát. Ezt az időt a lelkigyakorlatozók szentségimádással töltötték. A lelkigyakorlat során még elmélkedés, alkotó-cselekedtető foglalkozás kapott teret, végül szentmisével zárult, melyben mindenki az oltárra helyezte a saját kenyérét, s ez által jelképesen életét is.

Április 26-án második alkalommal rendezi meg a jótékonyági futást a gyermekvédelmi gondoskodásban felnövő fiatalokért a Csongrád-Csanád Vármegyei Kormányhivatal, a Szegedi Tudományegyetem és a Gál Ferenc Egyetem. A versenyen résztvevő futók és családtagjaik nemcsak a különleges útvonal miatt gazdagodhatnak örök élménnyel, hanem a rajtszámukkal automatikusan egy nyereményjátékon vesznek részt, ahol a főnyeremény egy férfi és egy női kerékpár lesz.

Az „Ágota Futás” célja, hogy az állami gondoskodásban felnövő fiatalokat fogadó Ágota Falván egy új fejlesztőközpont és gyermekkönyvtár jöhessen létre.

Ferenc pápa nagybőjti üzenete (3.)

Járjunk együtt a reményben

Harmadsorban, ezt az utat egy ígéret reményében járjuk együtt. A remény, mely nem csal meg (vö. Róm 5,5), a szentév központi üzenete legyen a távlata a húsvét győzelméhez vezető nagybőjti utunknak. Ahogyan XVI. Benedek pápa tanította a Spe salvi kezdetű enciklikában: „Az embernek szüksége van a feltétel nélküli szeretetre. Szüksége van arra a bizonyosságra, amelynek alapján elmondhatja: »Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van« (Róm 8,38–39).” Jézus, szerelmünk és reményünk feltámadt, él és dicsőségesen uralkodik. A halál győzelemmé változott, és ebben, Krisztus feltámadásában rejlik a keresztények hite és nagy reménye!

Ez tehát a harmadik meghívás a megtérésre: reméljünk és bízunk egyre jobban Istenben és az ő nagy ígéretében, az örök életben! Kérdezzük meg magunktól: valóban hiszem-e, hogy Isten megbocsátja bűneimet? Vagy úgy élek, mintha saját erőmből megválthatnám magamat? Megélem-e konkrétan a reményt, mely segít értelmezni a történelem eseményeit és ösztönöz elköteleződni az igazságosság, a testvériség és a közös otthon gondozása mellett, ügyelve arra, hogy senki se maradjon le?

Testvéreim! Istennek Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretete megőríz bennünket a reményben, mely nem csal meg (vö. Róm 5,5). Ez a remény „a lélek biztos és szilárd horgonya”. Az Egyház ebben a reményben imádkozik, hogy „minden ember üdvözüljön” (1Tim 2,4) és várja, hogy a menny dicsőségében Krisztussal, a vőlegényével egyesüljön. Avilai Szent Teréz szavait idézve: „Reménykedj, lelkem, reménykedj. Nem ismered sem a napot, sem az órát. Virrassz éberem, hiszen minden igen gyorsan múlik, jóllehet türelmetlenséged képtessé teszi azt, ami biztos, hosszúvá az időt, ami rövid” (A lélek kiáltásai Istenhez, 15, 3).

Szűz Mária, a reménység anyja járjon közben értünk és kíséreljen bennünket nagybőjti utunkon!

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2025. február 6-án, Miki Szent Pál és társai, vértanúk emléknapján.

Ferenc pápa

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.